

dels pintors figuratius-abstractes, i no ho sembla».

La dolça quimera de què parla Fèlix Cervera és l'obertura —el 10 de novembre de 2001, cinquè aniversari de la mort del pintor— d'un Museu Bea de Castell, que mostraria l'obra d'aquest artista allí mateix on ell la creà, vestint les parets de pedra de les dues cases que encara manquen per vendre's, les quals varen ser teatre-cinema del poble temps ha i tenen ara el valor afegit que poden ser edificis d'interès patrimonial de propietat municipal.

El fill de Manel Bea, Marc Cervera, manifesta sobre el museu: «Castell d'Aro és el lloc on se li hauria de fer. Voluntat per part de l'Ajuntament, és el que manca. Tampoc no s'ha fet mai un llibre monogràfic d'en Bea, ni en vida va tenir cap exposició antològica (ni mort). Al Centre Santa Mònica també es va parlar de fer una antològica allí, però a la fi tampoc es va dur a terme». La filla del pintor, Adriana, diu: «La seva pintura és misteriosa. Per a mi era un geni. El museu a Castell és de les coses que em farien més il·lusió». I la seva vídua, Anna Blázquez, confirma: «Va viure a Castell 35 anys de la seva vida, pintant intensament, després de passar dos anys a Suïssa. Va tenir quatre estudis a Castell, i el darrer és el millor per museïficar-lo per sempre».

Tindrà lloc en els futurs mesos, aquest miracle reclamat per tots? Només els insensibles i els anticulturals poden negar la necessitat, l'oportunitat i el potencial innat d'aquest museu, i impedir que cobri vida...

Ignasi Puig

Joguines en un marc modernista

Des del mes d'agost de l'any passat, en què es va inaugurar, tots aquells que amaguem un cor de nen sota una aparença d'adult tenim una cita obligada: el Museu d'Història de la Joguina (Col·lecció Tomàs Pla) de Sant Feliu de Guíxols. Situat en una casa modernista restaurada a la rambla Vidal, el centre té un espai disponible de 10.000 metres quadrats i un fons de 2.800 peces, de les quals 700 estan exposades. Destaca la seva col·lecció de trens, amb una maqueta de 12 metres quadrats. L'espai està dedicat gairebé en exclusiva a la juguina fabricada a l'Estat espanyol des del 1860 fins al 1970. Entrar-hi és fer un viatge a les nostres arrels.

Sorpresa doble: el museu ofereix la possibilitat d'introduir-se en dos elements interessants. L'un és el món lúdic i infantil de la juguina; l'altre és una casa modernista de tres plantes restaurada amb cura, respecte i elegància. No debades el col·leccionista Tomàs Pla és arquitecte especialitzat en restauracions. L'antiga casa Vilaret, amb un pati interior cobert amb vidre que permet la il·luminació natural, és un espectacle en si mateixa. I un dels seus punts forts és que està situada en un indret tan cèntric com és la rambla Antoni Vidal, gairebé a tocar el passeig del Mar. En destaquen els sostres, encara pendents de restauració, i els vitralls originals.

Les juguines s'exposen en sentit cronològic i seguint l'evolució dels materials —de la llauna fins al plàstic—, passant per l'interregne de la postguerra, marcada per la gana, la fusta i el paper cartró. Així, tro-

JORDI S. CARRERA

bem una maqueta de 12 metres quadrats amb garbuix de trens i elements ferroviaris, des de túnels de llauna fins a dipòsits d'aigua a escala, la reproducció del tren que va fer el primer recorregut Barcelona-Mataró —una peça molt apreciada—, una màquina Marklin del 1935 o un dels primers Talgo dels anys 40. Tampoc hi falta una cuineta, juguina d'introducció de les nenes en el món adult, o els estris del precinema: una llanterna màgica del 1900, un zoòtrop o un cromotop (1880). Els cotxes són un altre punt fort de la col·lecció; n'hi ha de desmuntables i de pedals. La postguerra ens duu els cavalls de cartró, la rutlla (que va donar lloc a no pocs carrers amb aquest nom) o els camions de fusta. Al segon pis trobem el regne del plàstic: hi ha els *caballitos* Payà, la màgia Borràs o parelles de fet famoses com Tintín i Haddock, i Mortadel·lo i Filemó. El darrer dels espais ens mostra els jocs de taula, des d'aquells de química que posaven a l'abast dels infants elements com l'àcid sulfúric fins al joc de l'Oca (també en la seva ver-

sió catequística), o les col·leccions de cromos de la xocolata Juncosa.

Joan Vicens, director de la col·lecció, assegura que el seu fons es complementa amb el del Museu de la Joguina de Catalunya de Figueres, ja que el centre ganxo recopila la joguina fabricada a l'Estat, i això vol dir, en definitiva, la indústria d'origen valencià centralitzada en les dues grans empreses del sector, Borràs i Payà. Per la seva banda, Tomàs Pla, que actualment compra nines per tal d'arrodonir el fons, explica que es va introduir en el col·leccionisme de joguines a través de la seva passió ferroviària. D'això fa vint anys. La seva col·lecció és per al visitant un pont obert cap als somnis de la infantesa. Recuperem-los.

Moisés de Pablo

Quedar-se a casa

Saber que, si és cert que vivim en una societat de masses, també ho és que ens ha tocat viure en una època en què quasi tots els actes reivindicatius són cosa de minories deu fer que no ens estranyi que passin coses com que, tot i l'oposició generalitzada a la línia d'alta tensió de les Gavarres, no s'hagi pogut fer mai una manifestació amb més d'uns centenars escassos de persones. Ara fa uns dies, vaig veure pels carrers de la Bisbal dinou veïns del Puig Ventós i de Cruïlles que es manifestaven perquè s'oposen a l'abocador de Vacamorta. Duïen una pancarta on deïen que eren només dinou i especificaven que, justament gràcies a què no arribaven a vint, no els calia cap permís especial per manifestar-se. Com a argücia legal jo diria que està prou bé, però, si deixem de banda la llei i pensem en quanta gent estava de debò disposada a sortir al carrer, de seguida ens posarem d'acord a dir que possiblement molt poca. I, no obstant això, a tot estirar en quatre o cinc setmanes, aquells que s'oposen a aquest abocador han recollit més de quatre mil signatures de gent de la zona. Però, tots ho sabem, una cosa és signar -o votar, o opinar- i una altra molt diferent fer alguna cosa més que no sigui quedar-se a casa.

Arribats a aquest punt, molts d'aquells de l'última generació antifranquista es playen cada cop que constaten el grau de desmobilització a què hem arribat. M'ho deia Maruja Torres no fa pas tant. També ho comenta més d'un cop a les seves columnes. Escric tot això unes setmanes després que més d'un diari hagi publicat alguns articles comentant el fracàs de la campanya de posar l'adhesiu *Cat de Catalunya* al cotxe. Ha estat així: ens agradi o no. Encara que molts sabem que també hauria estat un fracàs una campanya en sentit contrari. L'avantatge, però, de ser el que aguanta la paella pel mànec és que es pot amagar sempre la mà emmascarada mentre s'assenyalen les mans emmascarades de tots aquells que han gosat acostar-s'hi. Posar-nos a discutir ara sobre qui té dret a tenir el mànec no ens portaria enlloc. El que ens hauria de preocupar és per què, llevat d'alguns moments puntuals o d'alguns períodes històrics molt determinats, a la gent no ens queda cap ganes de mobilitzar-nos.

Xavier Cortadellas

La passió per la pintura

Fins al 14 de gener del 2001 s'ha presentat al Museu d'Història de la Ciutat de Girona la mostra *Corominas: els anys pintats. Retrospectiva 1967-2000*, una exposició plantejada com una revisió lliure i molt àmplia de la trajectòria artística d'un dels pintors més destacats en l'escena gironina dels darrers 30 anys.

Entre les primeres pintures que, des d'un punt de vista cronològic, trobem en l'exposició, en destaca una del 1968 que porta per títol *Sabates*; aquesta obra constitueix un primerenc homenatge a Van Gogh, mestre del color, però al mateix temps ja s'hi troba el germen del que serà més característic

Corominas: fragment d'*El ram etern* (1989).

al llarg de la carrera de Quim Corominas: en el fons gestual i colorístic d'aquest quadre s'endevina una pintura abstracta i expressiva que ràpidament deixarà aquest espai marginal per anar ensenyorint-se, de forma absoluta a partir dels anys 80, de tota la superfície del quadre. En aquesta evolució cap a una pintura del gest i del color els referents de l'artista ja seran molt més propers, tal i com ens ho assenyalava el fet que l'exposició s'obre i acompanya amb un únic text que no és altre que una citació de Motherwell: l'expressionisme abstracte i la seva *Action Painting* constituïran el marc referencial a partir del qual la pintura de Corominas creixerà i mutarà amb el pas dels anys.

I de fet és justament Motherwell qui millor anticipa en aquesta citació el que ha estat la trajectòria